

VASADI PÉTER
A tigris és a gazella

*Időnként beömlik a tenger
a szántóföldemre, s les,
mint hullámozó szőrű tigris
versemre, a gazellára.*

*Ez meg módfölött szeret
inni. Kecsesen lép be a
tengervízbe, s jót nyalint
belőle; a tigrisből, ugye.*

*Megdöbben erre a tenger:
hogy' merészeli ez a
törékeny semmi? S bokáig,
csüdig kapálgat bennem.*

*Tigrisben a gazella.
Mit tehet ez az óriás-
vad? Odatartja magát, a
költészetet mintha szeretné.*

*Hátha erős ez a zsenge,
csak rejti a vérszomját.
s csakugyan: látja a
tigris-sárgát lobbanni*

*a gazella szemében.
S megijed. Neki van
ereje, mélye, haragja,
habja, mit fortyogva vet ki a*

*városromra, partra, halottra,
s nem csak ő a hatalmas?...
Azóta bűvöli versem a tengert,
s le nem veszi róla szemét.*

*Az meg fölnyomva farát
hátrál, iszapra lekushad,
s megpörzsölve medrébe
húzódik, visszavonul;*

készen az ugrásra.